

của Kôlit chứ không phải phản ứng của ba em. Vì anh thừa biết ba em là một người cha cấp tiến. Hồi trẻ, ba em học ở Thụy Điển, như anh đã rõ. Thụy Điển là quốc gia cởi mở nhất về phương diện tình ái. Em cũng từng sống ở Thụy Điển nên đã quen với sự phóng khoáng. Kôlit đã hiểu rõ điều đó.

— Nghĩa là Kôlit cho phép em có nhiều bạn trai?

— Cho phép không đúng. Vì Kôlit chưa phải là chồng hoặc tình nhân của em. Ông ta chỉ là người bạn, cũng như hàng chục, người bạn thân hay sợ của em mà thôi. Kôlit không những không tỏ vẻ khó chịu, trái lại còn vui vẻ nữa. Ông ta giải thích là em còn trẻ, em chưa nếm mùi đời, em cần trải qua để sau này nếu về làm vợ sẽ có đầy đủ kinh nghiệm và sẽ chung thủy với chồng. Ông ta đang hoang lắm, anh ạ.

— Chắc là đang hoang hơn anh.

— Dĩ nhiên. Ông ta quen em đã lâu, từng đi ăn, đi chơi với em nhiều lần mà chưa khi nào hôn em một cách nghệt thờ như anh hồi nãy ở công viên.

— Em bất bình ư? Vậy em trả lại cho anh.

Chu-Ling cười ròn tan :

— Anh nói đùa thú vị quá ! Nếu em bất bình, em đã không cho anh hôn. Và đã hôn rồi thì trả lại sao được. Gớm thật, anh muốn em hôn anh ngay trong nhà hàng này trước mặt mọi người. Anh khỏi phải dọa, để em hôn cho anh biết tay... Thiếu tướng

Kôlit thách đấu grom với anh thì anh đừng trách.

Văn Bình chưa kịp phản ứng. Chu-Ling đã nhồm dậy ; tay vịn hai mép bàn, mặt chúc về phía trước, dính môi nàng vào môi chàng. Văn Bình rùng mình. Chàng không cảm thấy tê mê. Mà là lo sợ. Một giọt mồ hôi trán từ từ lăn xuống má.

Chu-Ling lại tát nhẹ vào má chàng :

— Cho chừa. Ai bảo anh khiêu khích em làm gì. Em là người Tàu nhưng được huấn luyện nếp sống Thụy Điển. Nếu anh tiếp tục khiêu khích, em còn táo bạo hơn nữa. Anh đã sợ chưa ?

Chàng thở dài :

— Sợ rồi.

Văn Bình sợ thật sự, chứ không phải đóng trò. Giá hai người đang ngồi trong xe... Chàng sẽ cho nàng một bài học. Phụ nữ Thụy Điển chính gốc còn thua chàng không còn manh giáp hưởng hồ. Chu-Ling chỉ là học trò của phụ nữ Thụy Điển...

Chu-Ling liếc qua thực đơn rồi ném xuống bàn, cử chỉ vô cùng dài dặc :

— Món ăn ở đây chỉ nấu theo lối Thổ Nhĩ Kỳ là ngon. Đề em kê thực đơn cho anh nhé ?

Văn Bình gật đầu. Trong các món thịt, chàng ngán nhất món cừ, vậy mà chủ lực của nền gia chánh Thổ là cừ. Mặc dầu cừ nướng than được coi là khá ngon chàng vẫn không ưa. Chàng tiếp tục gật đầu khi Chu-Ling nhỏ nhẹ ra lệnh cho bồi.

thỉnh thoảng lại nhìn chàng như để tham khảo ý kiến.

Bồi mang ra đĩa thịt cừ nướng Chachi kevasi sắc mùi hành tây và sốt sữa béo ngậy. Sau đó đến đĩa hành — lại hành nữa — trộn với cà chua, tỏi, tiêu, dầu dấm và cà tím luộc. Chẳng biết món rau này khoái khẩu đến bực nào mà người Thổ đặt tên là imam bayildi, nghĩa là « tiểu vương té xỉu » ăn ngon quá xá nên té xỉu.

Nhưng nếu chàng bắt hợp tác với thịt cừ Thổ thì ngược lại chàng đã hợp tác mật thiết với cà-phê Thổ, vì cà-phê này có một mùi vị độc đáo lạ thường. Pha cà-phê Thổ không giống như cà-phê tây phương, nghĩa là xay cà-phê nhỏ, bỏ vào cái phích rồi đổ nước sôi vào (tác giả không muốn nhắc đến nghệ thuật pha cà-phê bi-tất của các chú...) mà là trộn cà-phê, đường vào nước, đem đun cho sôi, đều ba đạo thì được; trên mặt nước sẽ có một lớp bọt vàng, người ta đổ vào vài giọt nước, bã cà-phê sẽ lắng xuống đáy, thế là đem ra uống. Đặc điểm của cà-phê Thổ là không xay nghiền thành bột, mà chỉ đập vỡ hạt cà-phê làm nhiều miếng, như vậy hương thơm được đậm đà hơn...

Uống xong cà-phê Văn Bình không quên gọi một chai huyết-ky. Chàng tưởng Chu-Ling chê rượu, không dè nàng uống không thua chàng. Cô bé Trung hoa này đã có nhiều bản lãnh quốc tế, đàn

ông nghèo kinh nghiệm chiến trận khó thể chinh phục được nàng.

Một giờ sau hai người rời nhà hàng. Tuy uống gần nửa chai rượu Chu-Ling vẫn tỉnh khò. Nàng ngồi trước vô-lăng, nhìn chàng, giọng thân mật :

— Anh say chưa ?

Chàng đáp :

— Rồi. Nhưng không say vì rượu. Mà là say vì sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của em.

Nàng nhún vai :

— Vì anh say sắc đẹp của em nên em phải đưa anh về khách sạn. Bọn nhân viên của Kôlit gác trước nhà hàng Sao Đỏ đang tức ứa máu. Không khéo Kôlit đứng tim mà chết cũng nên.

Văn Bình ngồi yên nhìn sang bên đường. Buổi tối ở Tirana buồn thiu buồn chây. Tuy nói là lái về khách sạn, Chu-Ling lại phóng thẳng. Mới gài số 1 nàng đã đạp lút ga xăng, kim tốc độ vọt lên quá 100 cây số-giờ. Thấy nàng phóng nhanh Văn Bình cười thầm. Đàn bà thích lái xe thật nhanh thường là thiếu thân tình ái, thêm khát yêu đương hơn cả đất hạn đợi mưa rào nữa. Với Chu-Ling như vậy, chàng sẽ hoàn thành công tác « Bông Ma » dễ dàng.

Mấy phút sau chiếc Skoda đã ra khỏi trung tâm dân cư và chạy trên một con đường rộng, hai

bên toàn cây cao vút và đồng ruộng đen sì. Văn Bình ghé vào tai nàng :

— Em đậu lại đi ?

Nàng trẻ môi :

— Đậu lại làm gì ? Thôi, em biết rồi, anh đừng hông làm hôn. Em có máy vô tuyến trong xe, em chỉ bấm nút là tướng Kôlít sẽ cho nhân viên rượt theo trong giây phút.

Tuy nói vậy nàng cũng giảm tốc độ và lái dạt vào bên đường. Thủ đô Tirana quả là thiên đường đối với trai gái có thể lực. Vì ban đêm dân chúng đều ở lì trong nhà, ngoài đường chỉ dành cho nhân viên an ninh và bộ đội. Trai gái tha hồ yêu nhau, không sợ lính kiểm tục can thiệp như ở... .. Sài Gòn.

Xe vừa tắt máy Văn Bình đã kéo nàng ngã vào lòng chàng. Nàng la lên :

— Đừng anh !

Nàng không thể nào la thêm được nữa vì chàng đã đặt một cái hôn tóa lửa lên miệng nàng. Nàng giẫy lên đánh đập một lát rồi nằm yên. Văn Bình mở cửa xe, bế Chu-Ling xuống. Nàng nằm gọn trên hai cánh tay lực lưỡng của chàng, như thể đứa trẻ sơ sinh nằm trong tay mẹ.

Từ phía tối om, Xa xa lấp lóe một vài ánh đèn yếu ớt của thành phố. Quang cảnh thật là thi vị. Chu-Ling không phản đối khi Văn Bình nhẹ nhàng đặt nàng xuống nệm cỏ. Cỏ ở đây êm ái không

kém nệm mút dày một tấc trong các khách sạn lớn Tây phương. Cho dầu dầu lưng nữa Văn Bình cũng không đề ý đến.

Dường như tạo hóa muốn phụ họa với chàng nên một con chim vắt vèo trên cành cây cao đột nhiên cất tiếng hót, Văn Bình đã trải qua nhiều cuộc vui lộ thiên trên cỏ song có lẽ chưa lần nào làm chàng ưng ý cho bằng ở Tirana.

Nệm cỏ vệ đường này đã êm còn thơm hơn nệm cỏ của một khách sạn ngàn một đêm lẻ ở ngoại ô Jaipur, Ấn độ nữa. Mỗi khi có dịp qua Ấn độ, và có thời giờ xé rào Văn Bình đều bay tới Jaipur, ở đó có một tòa lâu đài mệnh mông và thập phần tráng lệ của một vị tiểu vương đã khuất, được con cháu biến thành đại lý quán. Tiểu vương này mang cái tên dài giằng giặc, cũng dài giằng giặc như sự chờ đợi của thiếu phụ góa chồng giữa tuổi xuân nồng : Saramad i Rajah Hai Hindustan Raj Rajendra Shri Maharajad-hiraj Sir Sawai Madho Singhji Banadur đệ nhị. GCSI, GCIE, GCVO, GBE, LLD ..

Hồi tiểu vương còn sống, lâu đài của ông là nơi tập trung những thú vui tâu kỳ nhất trên trái đất. Lâu đài được xây cất theo kiểu Anh, Phòng rộng thênh thang, phòng tắm cũng rộng như phòng ngủ các khách sạn tâu tiên, trần nhà cao vút, ở mỗi hành lang, mỗi cánh cửa đều có giấy chuông, khách

giật nhẹ một cái là gia nhân tủa ra hầu hạ. Ngày nay, một hệ thống điều hòa khí hậu đã tăng thêm sự thần tiên của tòa lâu đài ngàn một đêm lễ.

Tuy nhiên Văn Bình đến đó không phải để thưởng thức vẻ đẹp bao la của các căn phòng rộng. Mục đích của chàng là thưởng thức vẻ đẹp của mấy mẫu đất cây cối um tùm, với nệm cỏ xanh rờn và ... êm lưng một cách lạ thường. Chủ nhân của lữ quán nuôi cỏ và xen cỏ này để làm vừa lòng một số du khách thích nằm trên cỏ trong bóng lá xanh rờn. Lại có hàng trăm con công xanh xanh rờn không kém, rìa lông nhau âu yếm trước mặt khách. Và trên cành cây lá xanh rờn cũng có hàng chục chú khỉ nó đùa, hôn hít nhau ...

Văn Bình thường chờ mặt trời xế bóng mới ra hoa viên nằm dài trên nệm cỏ. Chàng không phải là thầy tu nên ít khi chịu nằm dài một mình. Chàng có cảm giác là mùi thơm của cỏ tươi ngấm sâu vào da thịt chàng làm thần thể tê mê, Sự tê mê của hương cỏ, tuy vậy, chỉ mới là một phần trăm của sự tê mê tình ái.

Vậy mà đêm nay trên vỉa đường ngoại ô Tirana Văn Bình lại cảm thấy tê mê gặp chục lần những cơn tê mê trong khách sạn vương giả gần Jaipur.

. . . . .
. . . . .

Văn Bình không coi giờ nhưng đoán phỏng là đến gần 10 giờ tối Chu-Ling mới trở lên xe lái về lữ quán Dajti.

Trong những phút đầu tiên nàng không nói gì cả. Khi ánh đèn thành phố chiếu qua kiếng chắn gió nàng bỗng ngoảnh sang bên, giọng mắt bình tĩnh:

— Chừng nào anh đi ?

Văn Bình thở dài :

— Đừng hỏi nữa em ơi, anh lò quá.

— Ngày mai anh bận gì không ?

— Anh có hẹn với bộ Ngoại thương. Công việc chắc sẽ được giải quyết trong vòng một buổi. Đến chiều anh sẽ rồi. Tối mai, đêm mai anh cũng rồi.

— Ngày mốt ?

— Theo chương trình, nếu công việc được tiến hành khả quan, anh phải từ giả Anbani ngay sau khi họp đồng được ký kết.

— Nghĩa là anh sẽ lên đường ngày mốt ?

— Phải, ngày mốt.

— Anh không lưu lại thêm ít ngày được ư ?

— Không thể được,

— Anh sợ ban giám đốc công ty Maxman làm khó dễ ?

— Trên thực tế, nếu anh về chậm họ có thể làm khó dễ. Nhưng công việc làm anh đối với anh chẳng có gì quan trọng. Anh được họ trả lương rất cao, gần hai ngàn đô-la một tháng chưa kể tiền

hoa hồng, nghĩa là lương anh còn lớn hơn lương tổng giám đốc nhiều công ty ở Mỹ, trong thời buổi cạnh tranh ráo riết này kiếm được một địa vị xã hội như vậy không phải dễ. Nhưng đồng tiền không làm được tình yêu, nếu cần bỏ việc, hoặc bỏ xứ để ở lại với em, anh cũng sẵn sàng không hề mảy may tiếc nuối. Và anh không đòi được ở lâu, đầu chỉ được ở bên em một vài ngày nữa... Sở dĩ anh phải về gấp là vì mẹ anh..

— Bà cụ bị đau ?

— Đau nặng. Mẹ anh đã hơn 80 tuổi. Lần đau này chắc là lần cuối nên anh phải có mặt trước giờ lâm chung.

Giọng Chu-Ling buồn ngủi :

— Nghe anh nói, em buồn ghê. Không hiểu sao em cảm thấy chán chường tất cả.

Văn Bình khôn ngoan lái sang chuyện khác mà vẫn bắt Chu-Ling nghĩ đến cảnh chia lìa sắp tới :

— Chẳng nào em nhập trường ?

— Trong tuần này. Tuy nhiên, em muốn hoãn đến khi nào cũng được. Đầu không học em cũng vẫn tốt nghiệp ưu hạng như thường.

— Phải, ai dám đánh hỏng người em cưng của trường Kôlit !

— Anh đừng chế riễu như thế. Kôlit không dính dáng đến chuyện này. Em có năng khiếu đặc biệt về toán học nên luôn luôn đứng đầu trong

lớp và vượt xa sinh viên đứng nhì. Em không học cũng đậu vì chương trình học đối với em quá dễ.

— Xin lỗi em...

Văn Bình bỗng ngưng bật. Trong kiếng chiếu hậu chàng vừa thấy một chiếc xe hơi kiểu cũ. Chu-Ling giảm bớt tốc độ :

— Có xe theo phía sau ?

Văn Bình gạt đầu. Chu-Ling tỏ vẻ bức bối :

— Em đã dặn mà họ không nghe. Để em đậu xe lại và mắng cho một trận.

Chu-Ling không lo ngại vì chiếc xe chạy phía sau là của mật vụ Sigurimi. Song Văn Bình lại nghĩ khác. Linh tính nhạy cảm của chàng lại như thấy một hiểm họa ghê gớm. Tuy nhiên, chàng vẫn ngồi yên. Chàng cần kiên nhẫn để xem màn sau của vở trường kịch.

Chu-Ling lái vào lề đường. Trong khi ấy, tài xế sau vượt qua xe nạng rồi đậu ngay phía trên. Từ xe hơi nhảy xuống ba người đàn ông mặc ba-đơ-suy, đội mũ ni sụp xuống gần mắt. Họ chạy về phía Văn Bình và Chu-Ling.

Chu-Ling thò đầu ra ngoài cửa xe :

— Cái gì thế ?

Gã đàn ông đi đầu vội đứng lại :

— Thưa cô, tôi đây.

Té ra hẳn là gã theo Baki. Chu-Ling nạt nộ :

— À, tôi đã dặn mà anh không thèm lưu tâm